

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: **Y. S.**
zastoupen Organizací pro pomoc uprchlíkům
Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**
Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. března 2017, č. j. OAM-78/ZA-
ZA11-VL16-2017, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ust. § 12, § 13, § 14, § 14a a §14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů („zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce v celém rozsahu včas podanou žalobou, kterou doplnil prostřednictvím soudem ustanoveného zástupce. Namítal, že byl v předcházejícím řízení zkrácen na svých právech, namítal porušení ustanovení § 3, § 50 odst. 2, 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu a článku 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal z důvodu snahy o legalizaci pobytu, absenci pracovní perspektivy ve vlasti a obavy z povolání do armády. Je si vědom toho, že vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem, nechce však bojovat ve válce, která nemá nic společného s ochranou jeho ukrajinské vlasti. Obává se trestního stíhání v případě nenastoupení vojenské služby, skrývá se před lidmi, kteří mají na starosti nábor lidí do armády. Má za to, že v jeho případě se jedná o pronásledování. Odkázal v tomto směru na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 6. 2008, č. j. 5 Azs 18/2018, podle kterého trestní stíhání pro nenastoupení do armády může v určitých případech založit relevantní pronásledování, a na obdobný rozsudek SDEU ve věci C-472/13 ze dne 26. 2. 2015. Dále uvedl, že i zprávy mezinárodních organizací (Human Rights Watch - zpráva World Report 2016; Amnesty International Report 2015/2016) hovoří o vystupňování bojů v Donbasu, a o tom, že obě strany konfliktu se dopustily nerozlišujícího bombardování civilních oblastí a válečných zločinů. Mobilizaci na Ukrajině potvrzují i mediální zprávy. I v současné době jsou vztahy na Ukrajině vypjaté, a to navzdory dohodám o příměří a stažení těžkých zbraní.
3. Žalobce má za to, že žalovaný řádně nezjistil okolnosti, pro které se obává vojenské služby a účasti v bojích. S ohledem na jím citované informace se v případě návratu do vlasti z důvodu odmítání nástupu do armády obává pronásledování ze strany státních orgánů a ohrožení vážnou újmou. Je přesvědčen, že pokud by žalovaný dospěl k závěru, že nesplňuje důvody pro udělení azylu, minimálně splňuje podmínky pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, neboť by mu v případě návratu do vlasti hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy v podobě nelidského či ponižující zacházení nebo trestání. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

4. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost žaloby a odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, na jehož správnosti setrval. K otázce ozbrojeného konfliktu na Ukrajině odkázal na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které nelze odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je v zemi původu povinná, bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49). Takové skutečnosti však žalobce neuvedl. Jeho ohrožení ze strany státních orgánů země původu může nastat pouze v případě, kdy žalobce převezme povolávací rozkaz k nástupu do armády. Toliko takové počínání je nově zřízenou vojenskou prokuraturou Ukrajiny kvalifikováno jako trestný čin. Dále uvedl, že z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu rovněž vyplývá, že ekonomické důvody nejsou samy o sobě důvodem pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu ani doplňkové ochrany podle § 14a (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 11. 2003, č. j. 3 Azs 20/2003-43, ze dne 21. 8. 2003, č. j. 2 Azs 6/2003-38, ze dne 10. 11. 2005, č. j. 1 Azs 84/2005-63, ze dne 30. 11. 2005, č. j. 2 Azs 222/2005-61, či ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 Azs

491/2004-43, vše dostupné na www.nssoud.cz). Ani málo rozvinutý sociální systém, který z pohledu vyspělých zemí, případně neposkytuje nemajetným osobám dostatečnou pomoc v hmotné nouzi, sám o sobě pronásledování nezakládá (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2015, č. j. 5 Azs 134/2014-51). Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou v plném rozsahu zamítl.

IV. Replika žalobce

5. Žalobce i nadále setrval na žalobě a dále uvedl, že předvolání mu chodila, vyhýbal se jim tak, že je nevyzvedl, protože si je vědom toho, že kdyby je vyzvedl a nadále se vyhýbal nástupu do armády, bylo by to překvalifikováno na trestný čin. Obává se o svůj život a své zdraví, proto se snaží žít tak, aby nebyl vystaven vážné újmě a pokud si je vědom toho, že vyzvednutí předvolání a nenastoupení do armády je možné potrestat, tak se tomu bude snažit vyhnout. Namítá, že žalovaný se nezabýval bližšími okolnostmi, pro které se odmítá účastnit bojů. Opětovně odkázal na judikaturu citovanou již v žalobě, z níž plyne, že jím uváděný důvod, tj. obava z vojenské služby, může za určitých okolností naplnit pojem důvodných obav z pronásledování. Žalovaný měl vzít v potaz i mezinárodní právní předpisy včetně judikatur SDEU a ESLP, což neučinil. Nevzal v potaz ani Příručku procedur a kritérií pro přiznání postavení uprchlíka, vydanou úřadem Vysokého komisaře OSN pro uprchlíky v Ženevě, kde v bodě 170 je uvedena možnost odmítnutí účasti na vojenských akcích, pokud je v rozporu se skutečným politickým, náboženským nebo morálním přesvědčením. Dále odkázal na zprávu Amnesty International 2015/2016 a 2016/2017.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

6. Krajský soud projednal žalobu bez nařízení jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“) za výslovného souhlasu žalovaného a presumovaného souhlasu žalobce. Napadené rozhodnutí přezkoumal podle ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů.
7. V přezkumném řízení soud ze správního spisu ověřil následující rozhodné skutečnosti. Žalobce podal dne 25. 1. 2017 žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále také jen „ČR“). Dne 1. 2. 2017 poskytl údaje k podané žádosti a byl s ním proveden pohovor. Uvedl, že je ukrajinské národnosti i státní příslušnosti, pravoslavného křesťanského vyznání, nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl členem žádné politické strany a nikdy se politicky neangažoval. Je rozvedený. Naposledy žil v malé vesnici v Ivano-frankovské oblasti. Od 7. 9. 2016 do 25. 1. 2017 pobýval v Holandsku, kde žádal o mezinárodní ochranu. V rámci dublinského řízení byl dne 25. 1. 2017 transferován do ČR. O mezinárodní ochranu žádá z důvodu války na Ukrajině. Když mu začala přicházet předvolání na vojenskou správu, musel se schovávat, přestal chodit do práce, neboť i tam by mu mohli doručit předvolání. Pracovníci vojenské správy jezdili i do jejich vesnice. K náboru do války využívali i různých organizací, např. Právěho sektoru nebo Sebeobraný. Pokud by předvolání převzal, musel by se dostavit na vojenskou správu. Schovával se u svých kamarádů, ale po určité době toho již měl dost, a proto z vlasti vycestoval. Uvedl, že předvolání na vojenskou správu se mu pokoušeli doma doručit čtyřikrát. Poprvé někdy v létě roku 2014 a naposledy začátkem roku 2016. Osobně dosud žádné předvolání nepřevzal, nechce bojovat ani zabíjet lidi. Domnívá se, že za nepřevzetí předvolání mu hrozí nějaký trest, neví jaký, ale myslí si, že by byl

trestně stíhán. Kvůli skrývání a nemožnosti chodit do práce již neměl peníze na živobytí. Obává se, že válka na východní Ukrajině zachvátí celou zemi, již nyní negativně ovlivňuje a mění životy lidí. Není práce, na nic nejsou peníze, vše jde na válku. V zemi vládne korupce, nedodržují se zákony, vláda se nestará o občany. Jeho osobně se to dotýká v nemožnosti práce. V případě návratu se obává odvodu do války a trestního stíhání za nenastoupení do armády. Potvrdil, že ve vlasti neměl žádné problémy se státními orgány (pátrání po něm vyhlášeno nebylo), ani se soukromými osobami. Z vlasti vycestoval bez potíží, žádné problémy neměl ani při vyřizování pasu v roce 2016.

8. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Při posouzení žádosti žalobce žalovaný konkrétně vycházel z Informace OAMP: Situace v zemi – Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby ze dne 24. 11. 2016, výroční zprávy organizace Amnesty International 2015/2016 ze dne 10. 5. 2016, zprávy organizace Freedom House-Svoboda ve světě 2016 – Ukrajina ze dne 27. 1. 2016, výroční zprávy organizace Human Rights Watch 2016 - Ukrajina ze dne 12. 1. 2016, informace MZV ČR, č. j. 103518/2016-LPTP ze dne 3. 6. 2016, zprávy Vysokého komisaře OSN pro lidská práva o stavu lidských práv na Ukrajině v období od 16. 8. 2016 do 15. 11. 2016 ze dne 9. 12. 2016, Výnosu prezidenta Ukrajiny č. 411/2016 ze dne 26. 9. 2016. Žalobci byla dána možnost dle ust. § 36 odst. 3 správního řádu se s uvedenými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, jakož i učinit návrhy na doplnění dokazování. Uvedené možnosti žalobce využil, uvedl, že se seznamovat ani vyjadřovat nechce, nevznese žádné výhrady proti zdrojům informací, rovněž nenavrhl doplnění podkladů.
9. Na základě takto zjištěného skutkového stavu věci dospěl krajský soud k následujícím právním závěrům.
10. Z ustanovení § 28 odst. 1 zákona o azylu vyplývá, že mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li ministerstvo při svém rozhodování, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, 13 nebo 14, udělí azyl přednostně. Pokud správní orgán dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, v souladu se zákonem posoudí, zda-li cizinec nesplňuje důvody k udělení doplňkové ochrany.
11. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
12. Z obsahu předloženého správního spisu vyplývá, že žalovaný se případem žalobce podrobně zabýval, posuzoval jeho azylový příběh na základě výpovědí žalobce učiněných v řízení o mezinárodní ochraně a na základě výše uvedených informací o zemi původu. Po provedeném přezkumném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba **není důvodná**.
13. Výčet důvodů pro udělení azylu uvedených v § 12 zákona o azylu je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany či zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou vůbec nespojoval, aplikace ustanovení

§ 12 písm. a) zákona o azylu na žalobce nedopadá.

14. Žalobce se dovolává udělení azylu podle ustanovení § 12 písm. b) zákona o azylu, neboť se obává povolání do armády. Dalším důvodem odchodu z vlasti a podané žádosti byly důvody ekonomické, neboť kvůli válce na Ukrajině není práce. Existenci jiných důvodů, pro které by udělení azylu dle § 12 písm. b) citovaného zákona přicházelo v úvahu, žalobce nenamítal.
15. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí (strany 4 až 5) vyplývá, že žalovaný se řádně zabýval obavami žalobce z povolání do ukrajinské armády v souvislosti s aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině. K uvedené obavě krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že branná povinnost je zcela legitimní i podle mezinárodních úmluv, jimiž je ČR vázána (Ženevské úmluva, Mezinárodní pakt o občanských a politických právech, Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod). Soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval problematikou odmítání nástupu vojenské služby jakožto azylově relevantního důvodu. Lze tak odkázat např. na rozsudek ze dne 29. 3. 2004, č. j. 5 Azs 4/2004-49, v němž se uvádí: *„Odmítání nástupu k výkonu vojenské služby, která je ve státě původu povinná, nelze bez dalšího považovat za důvod pro udělení azylu podle § 12 zákona o azylu, zvláště není-li takové odmítání spojeno s reálně projeveným politickým přesvědčením nebo náboženstvím“* nebo na rozsudek ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012-44, kde je uvedeno: *„Samotné odmítání vojenské služby odůvodněné obavou z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu ještě nezakládá, a to ani tehdy, pokud by výkon vojenské služby byl spojen s rizikem účasti při bojových akcích ve válečném konfliktu.“* (všechny zde citované rozsudky jsou dostupné na www.nssoud.cz). Výhrada svědomí je tak jednou z výjimek, která by odůvodňovala případné udělení mezinárodní ochrany. Žalobce však v průběhu správního řízení nic takového neuváděl, pouze, že nechce bojovat a zabíjet lidi. Nebylo pak povinností žalovaného, aby sám zjišťoval, zda žalobce má výhradu svědomí. Žalobce v žalobě připustil, že si je vědom toho, že vojenská služba patří k základním státoobčanským povinnostem a pouze obecně zopakoval, že nechce bojovat ve válce. Uvedené nelze posoudit jako výhradu svědomí, když i podle judikatury Vrchního soudu v Praze (viz např. rozsudek ze dne 19. 8. 1994, č. j. 4 A 509/94) pouhá averze k vojenské službě či strach o život samy o sobě nepředstavují azylově relevantní důvod. Přiměřeně lze odkázat i na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 29. 7. 1994, č. j. 6 A 502/1994-39, podle něhož *„povolávání vlastních občanů k výkonu vojenské služby, byť i způsoby nevybíravými, popř. i vnitřní zákonodárství státu porušujícími, samo o sobě bez přistoupení dalších skutečností není ještě pronásledováním z důvodu rasy, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině, nebo pro politické přesvědčení ve smyslu § 2 odst. 1 zákona č. 498/1990 Sb., o uprchlících.“*
16. Žalovaný se rovněž zabýval žalobcem uvedenou obavou z uvěznění z důvodu nenastoupení vojenské služby. Z podkladů založených ve správním spise plyne, že povolávací rozkazy lze na Ukrajině doručovat pouze do vlastních rukou, nikoliv do rukou rodinných příslušníků či obecně na adresu posledního hlášeného pobytu. Pokud tedy dotyčný takové dokumenty vlastnoručně nepřevzme, nejsou považovány za doručené, a neplyne z nich povinnost nástupu vojenské služby ani hrozba trestu za její nenastoupení. V projednávaném případě žalobce dosud žádný povolávací rozkaz neobdržel, resp. si ho nepřevzal. K výkonu vojenské služby na Ukrajině a trestnímu postihu za její nenastoupení si krajský soud dovoluje dále odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016-34, v němž se uvádí,

že „[p]okud stěžovatel vyjádřil obecný politický nesouhlas s účastí na bojových operacích probíhajících na východě Ukrajiny, je v dané věci třeba upozornit na informaci Ministerstva zahraničních věcí ze dne 9. 10. 2015, č. j. 115045/2015-LPTP, ve které se uvádí, že „[p]odmínky výkonu základní vojenské služby jsou na Ukrajině standardní. Vojáci základní vojenské služby nejsou povoláváni do zóny ATO (tj. antiteroristické operace), mohou se ale rozhodnout dobrovolně. (...) Vyhýbání se převzetí povolávacího rozkazu není kvalifikováno jako trestný čin. (...) Institut alternativní služby byl v minulém roce znovu zaveden. Vojáci základní vojenské služby mohou odmítnout sloužit například z náboženských důvodů a nastoupit na alternativní službu, klasicky je služba vykonávána v nemocnicích. Na základě rozhodnutí prezidenta Ukrajiny nesmí voják základní služby sloužit v zóně ATO, pokud se k tomu dobrovolně nerozhodne. Pro vyslání do zóny ATO musí voják projít tříměsíčním výcvikem a následně je začleněn do týlu. (...) Jak již bylo uvedeno, ve většině případů službu povolávání nenastoupí, protože se vyhýbají převzetí, což ale není kvalifikováno jako trestný čin a vojenská prokuratura se tím tudíž nezabývá.“ Z citované informace Ministerstva zahraničních věcí tak jasně vyplývá, že případná účast stěžovatele na vojenské operaci probíhající na východě Ukrajiny (tj. antiteroristické operaci) je odvislá od jeho vlastního rozhodnutí, jde v podstatě o dobrovolné rozhodnutí stěžovatele. Nutno zopakovat, že samotná vojenská služba na Ukrajině je hodnocena jako standardní, přičemž navíc existuje i možnost tzv. alternativní služby. S odkazem na tyto skutečnosti, tak nelze v obecném tvrzení stěžovatele týkajícím se odmítání účasti na „politické válce“ na Ukrajině spatřovat konkrétní důvod, který by udělení mezinárodní ochrany jeho osobě odůvodňoval.“ Uvedené závěry lze aplikovat i na projednávaný případ.

17. Žalobce za jeden z důvodů odchodu z vlasti a podání žádosti o mezinárodní ochranu dále uvedl problémy ekonomické, nedostatek práce na Ukrajině, snahu o lepší pracovní uplatnění a celkovou nespokojenost se situací na Ukrajině. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu plyne, že ekonomické důvody a snaha o legalizaci pobytu nejsou považovány za azylově relevantní důvody (např. jeho rozsudek ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003, či ze dne 18. 11. 2004, č. j. 7 Azs 117/2004). V rozsudku ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 – 60, Nejvyšší správní soud uvedl, že „Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.“ S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud ztotožňuje.
18. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného i ve vztahu k neudělení azylu dle § 14 zákona o azylu (azyl z humanitárního důvodu), v žalobě však nic konkrétního nenamítal. Soud proto po provedeném přezkumném řízení v obecné rovině konstatuje, že rozhodnutí žalovaného i v tomto směru považuje za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné.
19. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého

posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

20. V § 14b odst. 1 zákona o azylu je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny. Proti citovanému ustanovení žalobce žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil.
21. Krajský soud uvádí, že smyslem a účelem doplňkové ochrany je poskytnout subsidiární ochranu a možnost legálního pobytu na území České republiky těm žadatelům o mezinárodní ochranu, kterým nebyl udělen azyl, ale u nichž by bylo z důvodů taxativně uvedených v § 14a zákona o azylu neúnosné nebo jinak nežádoucí požadovat jejich vycestování. V odůvodnění této části rozhodnutí žalovaný vycházel jak z informací od žalobce, tak z informací získaných v průběhu správního řízení, které lze označit za transparentní, objektivní a aktuální v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí a vypořádal se s nimi při posuzování skutečnosti, zda žalobci hrozí pro případ návratu vážná újma ve smyslu § 14a odst. 2 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že tomu tak není, přičemž se z pohledu doplňkové ochrany opětovně zabýval všemi žalobcem tvrzenými důvody pro udělení mezinárodní ochrany.
22. Krajský soud ve shodě se žalovaným konstatuje, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť z podkladových zpráv vyplývá, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
23. Žalovaný se vypořádal i s neexistencí hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, když poukázal na fakt, že žalobce je osoba, proti které nebylo ve vlasti nikdy vedeno žádné trestní stíhání a která se v průběhu správního řízení nezmínila o žádném jednání vůči sobě ze strany státních orgánů Ukrajiny, které by bylo možné považovat za vážnou újmu ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Jako vážnou újmu nelze shledat ani nutnost případně vykonat vojenskou službu ve vlasti, neboť ji nelze považovat za nebezpečí mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání, ale je vnímána jako jedna ze základních státoobčanských povinností (viz výše). Žalovaný se vypořádal i s otázkou, zda by žalobci mohla hrozit nějaká újma v souvislosti s tím, že v zahraničí požádal o mezinárodní ochranu. Ze zprávy MZV ČR č. j. 103518/2016-LTPT ze dne 3. 6. 2016 vyplývá, že není známo, že by byli neúspěšní žadatelé o mezinárodní ochranu po návratu na Ukrajinu nějakým způsobem perzekuováni, diskriminováni či znevýhodňováni ze strany státních orgánů či soukromých osob. Krajský soud tak uzavírá, že žalobci v případě návratu do vlasti hrozba vážné újmy ve smyslu § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu nehrozí.

24. Pokud jde o žalobcem v žalobě namítaný důvod pro udělení doplňkové ochrany kvalifikovaný v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu, žalovaný na základě obstaraných informací konstatoval, že na území Ukrajiny neprobíhá žádný ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Krajský soud na základě zpráv opatřených žalovaným, skutečností známých mu z úřední činnosti v jiných věcech žadatelů o mezinárodní ochranu z Ukrajiny a na základě ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu k aktuální bezpečnostní situaci na Ukrajině, konstatuje, že situaci na Ukrajině nelze vyhodnotit jako ozbrojený konflikt ve smyslu § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Zhoršená bezpečnostní situace přetrvává pouze v Doněcké a Luhanské oblasti. Nejvyšší správní soud k bezpečnostní situaci na Ukrajině uvedl, že *„na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“* (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-17, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 189/2018, ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017). Žalobce pochází z Ivano-frankovské oblasti na západě Ukrajiny, které se zmíněná zhoršená bezpečnostní situace netýká. Žalobci nelze přisvědčit v tom, že by žalovaný zjistil skutkový stav ohledně skutečností relevantních pro udělení mezinárodní ochrany (ať už azylu či doplňkové ochrany) v zemi jeho původu neúplně či nedostatečně nebo že by při vyhodnocování obstaraných důkazů porušil zásadu jejich volného hodnocení (§ 50 a § 52 správního řádu). Dle názoru krajského soudu nebylo v žalobcově případě prokázáno naplnění podmínek pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky (§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu).
25. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a podrobným odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat, tak, jak připouští ustálená judikatura NSS, z níž plyne, že *„je-li rozhodnutí žalovaného důkladné, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, shodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, není praktické a ani časově úsporné zdlouhavě a týmiž nebo jinými slovy říkat totéž. Naopak je vhodné správné závěry si přisvojit se souhlasnou poznámkou“* (viz např. rozsudky NSS ze dne 27. 7. 2007, č.j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, ze dne 15. 7. 2011, č. j. 5 Afs 80/2010-74, nebo ze dne 24. 1. 2014, č.j. 5 As 68/2013-29).
26. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal namítané vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich

hodnocení (§ 50 a 52 správního řádu). Žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem, proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

27. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný náklady řízení nepožadoval, ostatně krajský soud ze správního spisu ani nezjistil, že by mu nějaké náklady nad rámec jeho úřední činnosti v souvislosti se soudním řízením vznikly, proto nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 29. listopadu 2018

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně